

og som er deres store slagnummer i valgkampen, har ingen gang på jorden med Socialistisk Folkeparti som støtte?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg kan bare svare igen, at det ikke er vores politik, og vi er ikke særlig begejstrede for det. Vi vil få en valgkamp, hvor de forskellige partier går til valg med forskellige forslag, og vi vil slå på en politik, der forbedrer kvaliteten for børnene i daginstitutioner. Det vil vi primært bruge pengene på.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er jo ofte en meget stor fornøjelse at diskutere med SF, men det kan jo ikke lade sig gøre under disse forhold at få en egentlig og ordentlig diskussion. Men jeg er alligevel fristet til at stille et spørgsmål.

SF diskuterer jo meget ihærdigt EU-politik, det er vi jo også meget optaget af i Det Radikale Venstre, og hvis man ser lidt frem på den anden side af et valg, er det jo ikke uinteressant, at SF bevæger sig i den retning, som det ser ud til, altså i retning af at kunne gå ind i et tættere EU-samarbejde. Hvordan harmonerer det med det udsagn, man jo støder på mange steder i bybilledet, hvor der står: »Vi er stadig røde«? Det kunne jeg godt tænke mig at få svar på.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det harmonerer ganske udmærket. Vi er stadig røde, og det er godt at få sagt det tydeligt, for det har jo at gøre med, at EU-modstanden i stigende grad er blevet et højreorienteret projekt. Det er jo fru Pia Kjærsgaard, det er Le Pen, det er tyske nynazister, og det er hollandske højrefløjsfolk – det er jo hele den europæiske højrefløj, der nu bærer EU-modstanden.

Jeg opfatter derfor EU som et i stigende grad venstreorienteret projekt. Det er ikke tilstrækkeligt endnu, men det er en slagmark, vi skal ind på, og lige så vel som Folketinget er en slagmark, hvor udfaldet bliver bestemt af de politiske kræfters styrkeforhold ude i landet og her i Folketinget, er der også en slagmark i EU, hvor de politiske styrkeforhold bestemmer, hvordan EU udvikler sig. Her vil vi gå ind og slås for EU som et venstreorienteret projekt, der kan blive et modspil til USA og den amerikanske imperialis-

me – eller det amerikanske hegemoni i verdenspolitikken for at bruge et gammelt venstrefløjsudtryk – og som kan bruges som en modvægt til nyliberalismen i det indre marked. Det tror jeg er tilstrækkelig rødt, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jo, og jeg synes også, der er meget store perspektiver i, at vi begynder at tale om, hvordan vi politisk kan bevæge verden og EU i stedet for at stille os på sidelinjen og bare være vred på det hele, så jeg vil kvittere over for SF, fordi de gør det.

Når vi nu ser en EU-kampplads for os, og vi ser på den proces, der er sket – Østeuropa er kommet ind, Rumænien og Bulgarien er på vej, og Tyrkiet har fået en håndsrækning – hvordan vil SF så argumentere positivt for den proces, der er sat i gang med Tyrkiet og dets forhold til Europa?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det synes jeg er et ufatteligt relevant spørgsmål. Det har grundlæggende med sikkerhedspolitik at gøre, og hvis vi tager det alvorligt, at den største sikkerhedspolitiske trussel er terrorisme, må enhver jo vide, at det – for at sige det rent ud – er en bombe, hvis et land så tæt på Europa som Tyrkiet udvikler sig i en fundamentalistisk muslimsk retning. Derfor er det simpelt hen forebyggende sikkerhedspolitik at få Tyrkiet med i EU.

Der er jo ikke engang en forestilling om, at Tyrkiet skal med på alle områder med det samme. Her er virkelig et område, hvor SF's gamle vision om et Europa i flere rum, hvor der er lange overgangsordninger, har relevans. Tyrkiet skal efter min opfattelse have det perspektiv at kunne komme med på alle områder. De skal ikke have permanente særordninger, hvis de ikke vil fuldt med, men der skal være meget lange overgangsordninger.

Det er vigtigt, at de kommer med i familien, at de bliver inddraget i det civiliserede samarbejde, som EU er, og at de gennemgår den samme demokratiske udvikling, som Spanien, Grækenland og andre tidligere diktaturer har gjort. Det er det, som er den sikkerhedspolitiske udfordring nu, og det er en fuldstændig anden måde at tænke sikkerhedspolitik på end den militaristiske, som den nuværende regering står for, og som den amerikanske står for.